

JULIE EN HAAR HONDJES

DROLLEN SOEP

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen bij Clavis

Kinderkaas

Julie en haar hondjes

De wens van Ice Cream Boy

Het hondje van de buren

Het buitengewone leven van Benjamin Socks

De winnaar van het Grote Geluk

Het iets

Lorena Veldhuijzen

Julie en haar hondjes 2. Drollensoep

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Deborah Dehaerne

Trefw.: hondjes, puppy's, eigenzinnigheid, spelen, oma, doodgaan, rouw

NUR 282

ISBN 978 90 448 5424 4

D/2024/4124/295

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

Lorena Veldhuijzen

Julie

en haar hondjes

Drollensoep

*met illustraties van
Deborah Dehaerne*

Clavis

1. Drollensoep

Julie roerde met een lepel door de soep. De soep zat in een grote pan. Hij stond op het tapijt in de woonkamer.

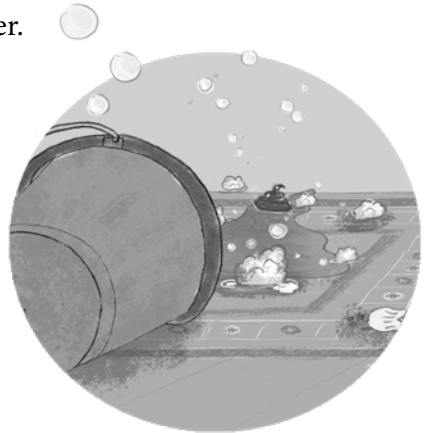
‘Poepsoep,’ zei Peter. Hij zat naast Julie en stak zijn neus in de pan. De drollensoep was eigenlijk een perongelukje.

Het kwam door het hondje van Julie, Bonnie. Bonnie was de moeder van Bruintje, Blondie en Blackie. Eerst was Bonnie alleen geweest, maar de volgende dag lagen er drie puppy’s in haar mand.

Als je moeder bent, moet je weten wat goed is en fout. En toch had Bonnie het gedaan. Bonnie had een drol gedraaid. Een mooie bruine soes. Hij lag midden op het Perzisch tapijt. Het tapijt was heel oud en heel duur. Julie mocht er niet met haar schoenen op. De hondjes hadden geen schoenen, en daarom mochten zij wel van Julie. Maar de drol van Bonnie mocht niet op het kleed. ‘Als je iets vies maakt, dan ruim je het op.’ Dat zeiden de vader en moeder van Julie altijd.

Daarom pakte Julie een emmer. Ze deed er water in en afwasmiddel. Een hele fles, want het was een grote drol. Toen kiepte ze de emmer om, op het kleed. De drol zakte in elkaar. En toen dreef hij weg, naar een ander land.

‘Dag drol,’ zei Julie. ‘Goede reis.’

2. Drollensoep (2) Grotemensensoep

De vader en moeder van Julie zagen de drol niet. Ze waren naar de oma van Julie. Oma was ziek. Wat ze had, dat wist Julie niet. Maar het was heel ernstig. *Ernstig* is een woord dat zo ernstig is dat je er niet om kunt lachen.

Peter was er wel. Peter was de beste vriend van Julie. Voor altijd, maar trouwen deden ze niet. Ook niet later.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Peter.

‘Ik vang een drol,’ zei Julie. ‘Hij gaat naar Babaroetsjka.’

Babaroetsjka was een mooi land. Alleen Julie wist waar het lag.

‘Misschien heb je een lepel nodig,’ zei Peter.

Julie rende naar de keuken. De zilveren was de grootste en de mooiste lepel in het hele huis. Op de steel zaten bloemetjes. Julie pakte de lepel en rende terug naar het tapijt. Ze schepte de drol op en deed hem in de emmer. Er zat nog een beetje water in de emmer. De drol viel uit elkaar. Het afwasmiddel schuimde.

‘Soep met bellen,’ zei Peter.

‘Drollensoep,’ zei Julie.

‘Poepsoep,’ zei Peter.

‘De eerste van de wereld,’ zei Julie.

‘Het stinkt wel,’ zei Peter en hij kneep zijn neus dicht.

Julie roerde door de soep. De moeder van Julie rook elke dag naar bloemen, rozen, net als op de lepel. De bloemen kwamen

uit een flesje parfum. Een gouden flesje met een rode dop.

Julie rende naar de badkamer. Even later stond ze op haar tenen, met haar armen in de lucht. Het flesje stond in een kastje. Ze kon er net bij. De helft van het parfum in de emmer, dat moest genoeg zijn. Nu rook de drollensoep naar rozen.

‘Het ruikt duur,’ zei Peter.

‘En het ruikt beter,’ zei Julie. En toen roerde ze zo hard dat er een draaikolk kwam. Een bruine draaikolk met schuim. De hondjes sprongen in het rond, zo mooi vonden ze het.

‘Dit is de mooiste soep ooit,’ zei Peter. ‘Misschien kun je hem verkopen.’ Peter hield van verkopen. Zijn vader en moeder ook. Ze zaten in de reclame. In de reclame maak je alles mooier dan het is.

Bonnie kwam kijken. Ze stak haar neus in de soep. En toen blafte ze, heel hard.

‘Honden houden niet van drollensoep,’ zei Peter.

‘Dat komt omdat het geen soep voor honden is,’ zei Julie.

‘Wat is het dan?’ vroeg Peter.

‘Het is grotemensensoep,’ zei Julie. ‘De soep hoort niet in een emmer, de soep hoort in een pan.’

‘Ja,’ zei Peter. ‘Dat verkoopt beter.’

Julie pakte de grootste soeppan uit de keukenkast. En toen goot ze de soep van de emmer naar de pan. De helft van de soep. De andere helft kwam op het tapijt. Dat was ook een perongelukje. De soep op het kleed was voor straks. Er was soep genoeg. Voor alle mensen van de wereld.

3. Drollensoep (3) Groene vermicelli

Julie en Peter zaten op een handdoek. Voor het huis van Julie. Het huis van Julie was groot, de andere huizen in de straat ook. Voor de huizen lagen tuinen. De tuinen hadden groene hagen.

Voor de groene hagen stonden auto's. De auto's waren ook groot, en ze glommen allemaal.

Net als de pan met de drollensoep.

'Drollensoep te koop! Voor vijftig cent!' riep Julie.

'Dat is te weinig,' zei Peter. 'Drollensoep is nieuw. Alle mensen willen het. Je moet meer vragen.'

'Drollensoep te koop! Voor vijftig miljoen!' riep Julie luid.

Een meneer kwam voorbij.

'Drollensoep te koop!' riep Julie. 'Voor vijftig miljoen!'

'Moet dat hier, zo op de stoep?' vroeg de meneer.

'Ja, dat moet,' zei Julie. 'Wilt u proeven?'

'Drollensoep? Bah!' De meneer stak zijn tong uit. 'Dank je de koekoek!' riep hij uit, en toen liep hij heel hard weg.

'Misschien moet het geen drollensoep heten,' zei Peter.

'Dan heet het Bonniesoep, want Bonnie heeft het gemaakt,' zei Julie.

'Ja,' zei Peter. 'Bonniesoep.' Hij keek naar de pan met de bruine soep.

'Misschien moet er vermicelli in,' zei Peter. 'Soep met vermicelli verkoopt beter.'

'Groene vermicelli,' zei Julie. Ze stapte over de haag van de burens, want daar was gras. Voor het huis van Julie lag geen gras. Daar lagen tegels. De ouders van Julie hadden geen tijd voor gras. 'Gras moet je maaien en tegels niet,' zei de vader van Julie.

De vader van Julie was directeur van een papierfabriek en de moeder van Julie was directeur van een scharenfabriek. Directeur zijn kost heel veel tijd. Zo veel dat de mevrouw voor de kinderen langskwam. Met een q-ra-tele. Q-ra-tele. Dat is een toverwoord voor grote mensen. Want na de q-ra-tele hadden de vader

en moeder ineens wel tijd. Nou ja, een paar weekjes tijd. Daarna moesten ze weer naar de fabriek. Maar vandaag niet. Vandaag waren ze bij de oma van Julie. Omdat het ernstig was.

Buiten was het niet ernstig. Buiten was het fijn. Met Peter, de soep en de vermicelli.

Julie plukte het gras uit de tuin van de buren. Twee handen vol. Toen deed ze het in de pan.

Een mevrouw kwam langs, met een grote hoed op haar hoofd. De hoed was groen. Er zat een bruine veer op, net zo bruin als de drollensoep.

‘Bonniesoep te koop voor vijftig miljoen! Met groene vermicelli,’ zei Peter.